

El primer gran xoc de la vida

Pedret és un carrer de cases afilerades davant de la carretera. De l'altra banda hi ha el Ter, ample, endegat en un presa, d'un tèrbol blanc. Fou en aquest estret i miserable suburbi, esmaltat de llaunes de petroli i ratllat de filferros, que vaig sentir el primer gran xoc de la meva vida. Anàvem passant el carrer de Pedret quan de sobte Girona se'ns presentà, sobre l'arc de la tartana, amb tota la seva impressionant monumentalitat. Fou com una fuetada i em semblà que àdhuc l'euga alçà una mica les orelles davant de les ratlles verticals. Jo vaig quedar immòbil com una perdiu parada per un gos. Vaig quedar com clavat. Davant teníem, com si ens vingués a sobre, molt pròxima, amb una força implacable, la nau imponent de la Catedral. Més a la dreta es veia, finíssima i altiva, l'agulla de Sant Feliu. Més a la dreta encara, les grans masses vegetals de la Devesa tenien, tocades del vinagre tardoral, una elegància fabulosa que la bromositat de l'atmosfera matisava de blau. A l'esquerra de la catedral la terra s'alça i a sobre corren les muralles i els baluards coberts d'heures. Més enllà, la muntanya de Montjuïc, paisatge militar intens i dramàtic, sec i àrid, era una irisació de minerals clapejada de mates d'estepa —petites flors violàcies—, d'ortigues i argelagues. A primer terme, sobre unes cases rònegues, emergia, torrat, humil i mil·lenari, el campanar de Sant Pere de Galligants.